

erfarit på Hasselbacken, och vem vet om det ej kan löna mödan att ägna aftonen åt honom. Det är det jag tänker försöka. Där ligger en hel hög tidningar på bordet. Titta på dem en stund, medan jag går in i mitt allra heligaste och anlägger krigsmålning.

Länsmannen nickade bifallande och Alf Grane försvann genom dörren till nästa rum.

Hr Bastman tände en ny cigarr, grep en tidning ur högen och började läsa. Då han läst en stund hörde han dörren bakom sig öppnas och vände sig om. Men så när hade han ramlat av stolen av idel förvåning, ty framför honom stod en den mest fullfjädrade ligisttyp han sett under hela sin polisbana. Skulle han tro sina ögon? Han satt där stum som en fisk och bara gapade. Men ligisten skrattade av full hals. Då han skrattat ut, frågade han:

— Känner du inte igen mig, gamle vän?

— Nej, så ta mig attan jag det gör. Är det verkligen du, Alf? Jag trodde vid hin ondes liktorner, att det var en av luffarne från Storskogen, som stod livs levande framför mig.

— Bra att du inte kände igen mig. Då skall inte varken Labansson eller hans söta pappa göra det, och därmed är avsikten med förklädnaden vunnen.

Sedan länsmannen stirrat en stund på sin oigenkännlige vän, sade han:

— Ja, ja, det är inte underligt att ni detektiver så betydligt överglänsa oss länsmän, då det gäller att efterspana brott, ty ni förstå konsten att byta om skinn och uppträda såsom helt andra personer än ni verkligen äro, och det måste mången gång vara en